

bivalo sve više i više. Guske su ih terale, a mi smo bili nemoćni zbog toga, morali smo da podnosimo ponizavanje. Nismo smeli da mašemo rukama, jer bi se tada poplašile i guske, i one. Samo smo sedeli i posmatrali ih. Kad bi neko spomenuo da su crne, odmah bismo ga prekoreli, jer je svima nama nanošio bol.

— To je prokletstvo na njima! — šaputao je moj najstariji brat, i mi smo razmišljali o tome zbog čega je našu porodicu zadesilo tako užasno prokletstvo. To nas je često veoma rastužilo, ali drugi, srećom, nisu primećivali naše loše raspoloženje. A i da su ga zapazili, od nas, bogme, ne bi saznali za njegov razlog.

Jednog jutra, dok smo nas trojica još stiskali lončice s mlekom u rukama, do nas je dojurio naš najmladi brat.

— Dodite brzo, došle su u posetu.

— Ko?

— Naše sestre.

Tiho smo se iskrali, da mati ništa ne posumnja. Vrane su sedele na dva drveta, koja su se nalazila pred nama, tiho čisteći svoje perje. Nisu graktale, a nisu ni trepnuće kad smo izašli pred kuću.

— Došle su da nas posete! — rekao je mlađi brat, koji je doneo vest, i iskrivio vrat od divljenja.

— Juče su nas sledile da vide gde živimo — rekao je najstariji brat.

— S čim ćemo ih počastiti? — upitao sam.

Posle kraćeg savetovanja smo zaključili da će biti najbolje ako im ovde, pred kućom, ništa ne damo, jer će susedi videti šta radimo, posle čega objašnjavanjima neće biti ni početka na kraju.

S vremenom na vreme smo bacili poglede gore na drveće, i one su gledale dole na nas. Zatim nas je mati pozvala da krenemo na pašnjak s naših sedam-

naest gusaka. Vrane nisu odmah poleteli za nama, ali su se sjatile tamučim je stiglo vreme hranjenja. Prepoznali smo ih ispunjeni radošću, i malo ohrađeni počeli da zapitaju kako možemo da im pomognemo, šta da im donesemo. Radovali smo se kad bi poneka od njih podigla glavu baš tada kad bismo joj izgovorili ime.

— Mi ćemo vas spasti prokletstva, samo nam recite: kako! — uzviknuo je naš najstariji brat. Mi smo svih poustajali i svečano ponovili za njim: — Mi ćemo vas spasti!

Ali, vrane nisu odgovarale, iako su sve podigle glave. Možda su naslućivale opasnost.

— Da podemo za vama i pogledamo ko vas drži zatvorene? — upitao je naš najstariji brat. — Samo nam dajte znak, ako nemate mogućnosti da nam to drukčije kažete.

Ne znam kako bi se sve to završilo, da razgovor nisu prekinula dva dečaka iz susedstva. Već su nam se prikrali sasvim iza leđa, dok smo ih primetili. Obojica su imali praćku i puno džepove šljunka, jer su želeli da ustrelje vrane. Ja se ni pre ni posle toga nisam tukao, ali smo tada dobro izdevenitali ta dva nesrećna mangupa. Uvaljali smo ih u blato, tako da su se vratili kući sasvim kaljavi. Kasnije smo zbog toga imali velike neprilike, našu majku su pozvali čak i u školu. Nismo hteli da odamo zbog čega smo napali ta dva dečaka.

Vrane su, prestrašene galatom, odletele. Brzim zamaskima krila podigle su se sa zemlje, i dok smo se okrenuli, već su se nalazile visoko u vazduhu.

— Glorija! Ana! Klara! — vikali smo zavisno od toga ko je među njima otkrivaо svoju sestruru. Dva dečaka iz susedstva misili su da im se rugamo i počela su da beže. Zajedno s njima nestale su i vrane.

Mi smo skupili naših sedamnaest gusaka i krenuli kući. Mislim da više nismo morali da izlazimo na pašnjak, jer smo prodali kuću.

Čudi me što sam se te priče setio za vreme lova. Ne bih smeo da dozvolim sebi da svoje saradnike gnjavim nepotrebним stvarima. Fotograf se već i inače zbog nečeg stalno žali. Gde li je samo napravio tu fotografiju? Izgovara ime mog sela, ali ja znam da laže, jer se plaši posledica zbog neizvršenog zadatka. Ovaj predeo se može videti prilikom ulaska u najmanje pet sela. I tu kuću su već zacelo porušili. A na slici se vidi samo šesnaest gusaka, glava jedne se samo nazire u ugлу slike. A onda u uličici pasu još četiri guske.

— Mislite da će odgovarati? — pita, i ja počinjem da se nerviram zbog straha koji mu se krije u glasu. Njemu bi, u stvari, bilo sasvim svejedno kakvo je dejstvo slike na mene. Ovo mesto više nije ono koje sam tražio. Tek sada uvidam da nije vredno ni tragati za njim, naročito ne uz ovakvu pomoć. Nikako neću ostvariti plan da iduće nedelje i sam otputujem tamo. Bila je glupost.

— Šta ćete uraditi s pticom koju ste ustrelili, kolega? — upitao sam ga ljubazno, da ga ne prestrašim.

Oko mu je zasjalo, poverovao je da mu se od tog trenutka više neće rugati. U toj nadi mi je predusretljivo odgovorio:

— Ispunju je. Jednom ćete je videti.

— Ja, na žalost, neću imati vremena za to, šogorčiću. Izvolite sliku. Negde ćete je već upotrebiti.

Nema milosti. Od mene više neće čuti ni jednu ljudazu reč. I sam sam izgubljeni čovek, više nema one kuće, nema fabričkog dimnjaka, nema bare po kojoj plivaju guske, nastao je ceo kraj sela. Za braću retko čujem, a ne mogu da otprim da neko u mom prisustvu lovi vrane.

S mađarskog preveo: Josip Varga

PRIZNAVA-NJE SMRTI

predrag bogdanović

ŠEKSPIR U TAMNICI TEATRA

*Pripisuju mi nemoguć
zločin.*

*Sve moje izjave ukazuju
na mene.*

*Sudije čekam u zasedi
varke.*

*Pišem im često
pišem.*

*Dva osuđenika na smrt
pobegla.*

*Možda sam ja jedan od njih
pitaju se.*

PRIZNAVANJE SMRTI

*Od trenutka
kada vam bude važnije
da li se nešto dogodilo
u sredu ili petak.*

*Kada budete
do ludila govorili
da se nešto odigralo
jednog a ne „ur13,60 drugog datuma.*

*Zauvek ste se
obreli u prošlosti
priznavajući joj odluku
na celovitost.*

*Tog trenutka
budućnost je određena
bolno naznačena senka predmeta
bez iznenadnog leta ptice nebom.*

POSLEDNJA POBEDA PATROKLA

*Poslednji put Patrokla
odlazi od prijatelja.*

*Umoran od obećanja
opravdanja plaća.
Krila šatora skrivaju
još jedan dan Ahilove odgode.*

*I opet Patrokla odlazi
da zameni strašljivca u boju.*

*Prezire prijatelja
njega nema — nema ni sebe više.*

*Sutra će Ahil umreti
Patroklovom smrću.*

IKAREV ZAKASNELI LET

*Ikarev vremenski sat
ponovo proradio
na nebu nad Beogradom.*

*Zaboravio na bekstvo sa ocem
zaboravio Homera i Heladu
prevrće se golubije nad Knez Mihailovom.*

*Zasvodi nas piruetom
peva pesme umilne
razvlačeći devojačko tkanje zvuka.*

*Istina je u pesmi
Dunav izvire u Jerusalimu
levijatan Ratnog ostrva izdiže ga nebu.*

